

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

FELICITARE ȘI PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

CU MAICA DOMNULUI SUB CRUCE,
SPRE BIRVINȚA ÎNVIERII!

STOCKHOLM, 2026

Ilustrație: Icoana Maicii Domnului „Iubirea Jertfelnică” și Icoanele Mântuitorului Marele Arhiepiscop și „Vița Cea Vie” și ale Sfinților Ierarhi, zugrăvite de iconarul Toma-Gabriel Chitic în fridele Altarului Paraclisului din incinta Casei părințești a Episcopului Macarie Drăgoi al Europei de Nord, în Spermezeu, județul Bistrița-Năsăud

Desene: Ștefan Câlția

Preaiubiții mei,

Hristos a înviat!

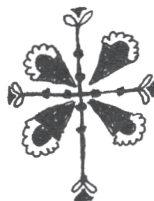
Să păstrăm cu statornicie gândul cel bun, precum Maica Domnului sub Cruce, și să nu lăsăm întunericul încercărilor să ne stingă lumina sufletească, ci să credem cu tărie că după fiecare Vinere Mare vine biruința Învierii și a vieții asupra morții.

Fie ca pacea Mântuitorului nostru Hristos Cel Răstignit și Înviat, într-o rugăciune neîncetată și ocrotirea caldă a Maicii Domnului, să vă mângâie inimile, să vă întărească în credință, nădejde și dragoste și să vă dăruiască liniște adâncă și bucurie sfântă în toate zilele vieții voastre!

Al Vostru Slujitor, Frate, Pelerin și Prieten,

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord*

† MACARIE,

din mila și purtarea de grijă a Domnului Dumnezeu,
Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române
a Europei de Nord,

Iubiților frați preoți și diaconi, împreună-slujitori ai altarului, viețuitorilor din sfintele mănăstiri și alesului popor dreptcredincios, har, pace, liniște și bucurie de la Hristos Cel Răstignit și Înviat, iar din parte-mi părintească binecuvântare și frățească îmbrățișare cu salutul pascal:

Hristos a înviat!

Preaiubiții mei,

„Nu este aici; căci a înviat precum a zis” (Matei 28, 6).

Cu aceste cuvinte pline de lumină, Biserica ne aşază astăzi înaintea Mormântului gol, nu ca să vedem o absență, ci ca să ne încredințăm de prezența Vieții care a biruit moartea, a nădejzii care a sfărâmat deznădejdea, a luminii care a risipit întunericul. În această taină a Învierii, nu putem trece cu vederea chipul Maicii Domnului – cea care a stat lângă Cruce, în cea mai grea clipă din istoria lumii, și nu s-a clătinat.

Pe Calvar, Maica Domnului n-ar fi putut face față durerii dacă n-ar fi pus gândul cel bun al credinței: că ceea ce se întâmplă nu este sfârșitul, ci începutul biruinței. Ea știa, în adâncul inimii, că Fiul ei va învia, de aceea nu s-a prăbușit și nu a deznădăjduit, ci gândul cel bun i-a fost sprijin în cumplita suferință. Lăuntric, Maica Domnului, pe Golgota, a pățimit împreună cu El, s-a răstignit împreună cu El și a murit împreună cu El, pentru a învia.

Maica Domnului, în mijlocul durerii, a ținut vie nădejdea Învierii, nu ca pe o simplă mângâiere, ci ca pe o certitudine adâncă, tainică, neclintită, care i-a luminat sufletul chiar și atunci când totul părea cufundat în întuneric. De aceea, ea nu a fost doar martoră a Învierii, ci cea care sufletește a înviat împreună cu Fiul ei, pentru că nu s-a îndoit, nu s-a poticnit, nu a lăsat durerea să-i stingă credința, în pofida faptului că, așa cum a prorocit Dreptul Simeon, prin sufletul ei a trecut sabia (cf. Luca 2, 35).

De aceea, fraților și surorilor, când trecem prin încercări, să ne adunăm din risipiri, luminându-ne mintea și inima, și să punem cu stăruință gândul cel bun, chiar și atunci când totul în jur pare apăsător și fără ieșire. Să nu lăsăm întunericul să ne cuprindă sufletul, nici frica, nici depresia, nici deznădejdea, nici judecata, ci să alegem conștient lumina, speranța și încrederea în Dumnezeu, aducându-ne mereu aminte că nicio suferință nu este fără rost și că nicio cruce nu este fără Înviere, pentru că după Vinerea Mare vine întotdeauna Paștele, iar după furtună răsare soarele și după lacrimi ne umplem de bucuria cea veșnică.

Dragii mei,

Cu adevărat, trăim vremuri tulburi, în care neliniștea, judecata, neîncrederea și frica încearcă să pătrundă în

inimile noastre, dar adevărata luptă nu se dă în afară, ci înăuntru, la nivelul minții, acolo unde, așa cum arată Sfântul Cuvios Ioan Scărarul, nu este de ajuns să alungăm răul, ci suntem chemați să-l înlocuim cu binele: judecata cu rugăciune pentru aproapele, mânia cu blândețe, iar suspiciunea cu o atitudine curată și iubitoare.

Sfântul Paisie Aghioritul pune un accent deosebit pe „gândul cel bun” (*kalos logismos*), „care aduce harul lui Dumnezeu”, arătând că întreaga noastră viață duhovnicească se clădește sau se ruinează în funcție de felul în care alegem să vedem lucrurile. Aceeași situație poate fi privită în două moduri: unul întunecat, murdar, care ne tulbură sufletește, și altul luminos, neprihănit, care aduce pace și bucurie. Omul duhovnicesc nu așteaptă dovezi ca să săvârșească binele, ci alege din start bunătatea, ca expresie a încrederii în Dumnezeu și a dragostei față de aproapele.

În viața de zi cu zi, această lucrare a „gândului celui bun” se trăiește în lucruri simple, dar decisive pentru pacea inimii: dacă cineva nu te salută, să nu spui „m-a ignorat”, ci „se vede că este obosit sau prins în atâtea greutăți”; dacă cineva vorbește mai aspru, să nu spui „m-a jignit”, ci „sărmanul, chiar trece printr-o încercare”; dacă cineva întârzie, să nu îl judeci afirmând „nu este punctual”, ci „o fi avut un necaz sau o urgență”; dacă cineva nu îți răspunde la mesaj, să nu gândești „nu-i pasă de mine”, ci „cu siguranță a fost copleșit de alte responsabilități”; dacă cineva te ocolește, să nu spui „mă evită”, ci „poate are și el o povară pe suflet”; dacă cineva reușește acolo unde tu nu reușești, să nu lași loc invidiei, ci să spui „*Slavă lui Dumnezeu care l-a ajutat și mă ajută și pe mine!*”, iar dacă vezi o greșală la altul, să o acoperi cu îngăduință și să spui: „și eu aș fi putut face la fel”.

În familia mică sau extinsă, dacă cel apropiat nu te înțelege îndeajuns, să nu spui „nu mă iubește”, ci „nu știe cum să îmi arate”; dacă un copil greșește, să nu-l dojenești prin prisma greșelii, ci prin neputința și vârsta lui; la serviciu, dacă cineva te contrazice, să nu crezi imediat că este împotriva ta, ci că „poate vedea lucrurile diferit”, iar în orice context provocator, să alegi să te rogi, spunând: *„Doamne, ajută-mă să văd și să împlinesc toate lucrurile în lumina Feței Tale, în blândețea inimii Tale și în smerenia gândului Tău, ca să nu judec, să nu osândesc și să nu mă tulbur, ci să primesc totul cu pace, cu încredere și cu dragoste!”* Prin această cultivare a gândului bun, omul nu doar că evită păcatul judecării, ci se umple de har, pentru că își curăță ochiul inimii și începe să vadă lumea cu milă și cu iubire, așa cum o vede Dumnezeu. Astfel, omul duhovnicesc lucrează nu doar la mântuirea sa, ci și la cea a aproapelui său!

Scump frate și scumpă soră,

Acum, la final, vă împărtășesc o mărturie vie și întăritoare din viața Cuviosului Efrem Filoteitul din Arizona (stareț pe care și eu, cu darul Domnului, l-am întâlnit cât a fost în viață și de la care am primit povățuire), care se ruga cu osârdie și era foarte îngrijorat de cum se poate mântui omul contemporan. Părintelui Efrem i s-a arătat Însuși Mântuitorul Hristos, îndemnându-l să-i îndrume pe toți să urce patru trepte:

1. Îmbisericirea

A fi parte vie din Biserică, nu doar cu numele, ci cu întreaga existență. A participa la Sfânta Liturghie, a ne spovedi, a ne împărtăși, a trăi în ritmul sfintelor slujbe. Pentru că în Biserică primim viață, lumină și putere.

2. Rugăciunea lui Iisus

„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”

Această rugăciune rostită neîncetat curăță mintea și liniștește inima întru prezența lui Dumnezeu în viața noastră. Coboară harul în adâncul sufletului și aduce pace acolo unde este tulburare. Iar când, cu smerenie și stăruință, ținem metanierul în mână, rostind această rugăciune pe fiecare boabă ce devine un pas spre Dumnezeu, o chemare vie, o bătaie la ușa milei dumnezeiești, metanierul se face o armă duhovnicească, iar fiecare boabă este un gloante cu care îi ciuruiim și îi îndepărtăm pe vrăjmașii mântuirii, biruind gândurile rele și întărindu-ne în lupta cea nevăzută, sub acoperământul harului dumnezeiesc.

3. Legătura vie cu Maica Domnului

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu este departe, ci este în toată vremea lângă tine. Ea este grabnic ajutătoare, ocrotitoare și compătimitoare. Ea ne învață să stăm lângă Cruce fără să deznădăjduim și să murim păcatului ca să înviem la viața cea veșnică. Ea se întristează atunci când nu îi cerem ajutorul, nu pentru că ar avea nevoie de chemarea noastră, ci pentru că noi pierdem mângâierea și sprijinul pe care ea ni le oferă cu atâta dragoste. De aceea, Biserica ne-a pus la îndemână nenumărate rugăciuni către ea, iar cu mila și îndurările Domnului, am așezat foarte multe dintre ele și în *Cartea de rugăciuni a Episcopiei Europei de Nord*, însă, dincolo de toate, cea mai scurtă și la îndemână rămâne aceasta: *„Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-mă!”*, rostită cu credință, cu smerenie și cu încredere de copil către Maica sa.

4. Cultivarea gândului celui bun

Aceasta este lucrarea continuă a sufletului, căutând lumina în locul întunericului și întâmpinându-l și primindu-l pe celălalt cu multă dragoste, fără suspiciune, văzând doar binele, chiar și acolo unde acesta pare ascuns.

Așadar, să nu ne temem de vremuri, fiindcă, așa cum spunea pustnicul Proclu Nicău, „nu vremurile sunt grele, ci păcatele oamenilor sunt grele”, și să ne rugăm ca războaiele să înceteze, iar pacea care vine de sus să se reverse peste lume și peste sufletele noastre! Să nu ne lăsăm biruiți de întuneric și să nu ne pierdem nădejdea, căci dacă Maica Domnului a putut sta sub Cruce, vom putea și noi să stăm sub Cruce, cu răbdare și credință, biruind și înviind împreună cu Mântuitorul Hristos!

Să punem gândul cel bun ca pe o lumină aprinsă în inimă, să înmulțim rugăciunea care este respirația sufletului, să rămânem în corabia Bisericii, pentru că valurile din afară sunt uriașe și amenințătoare, așezându-ne sub acoperământul alinător și ocrotitor al Maicii Domnului, care stă la cârmă împreună cu Fiul ei, povățuindu-ne cu blândețe și iubire spre limanul liniștit al mântuirii, unde nu mai este furtună, nici teamă, ci numai pacea, bucuria și lumina neapusă a Învierii.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Al vostru împreună-slujitor, părinte, frate și prieten pelerin, de tot binele voitor și fierbinte rugător către Domnul,

† Episcopul Macarie

Data în Reședința Episcopală din Stockholm, Regatul Suediei, la Praznicul Învierii Domnului, în anul mântuirii 2026

Preasfințitul Părinte Episcop Macarie Drăgoi al Europei de Nord îl botează, miercuri, 18 martie 2026, în Qaqortoq, Groenlanda, în apele înghețate ale oceanului, pe tânărul inuit Qillaq, care a primit, în Dumnezeiasca Luminare, numele Sfântului Cuvios Cleopa de la Sihăstria

Frați și surori în Hristos,

Din ținuturile înghețate ale Groenlandei se înalță o mărturie vie: aici unde pare doar frig și pustietate, harul lui Dumnezeu încălzește inimile și face să rodească semințele Evangheliei aruncate pe peticele de pământ fertil, chiar și acolo unde ochiul omenesc vede doar gheață, izolare și singurătate. În mijlocul gerului aspru și al depărtării, am întâlnit credință, foame și sete de Dumnezeu și o comuniune duhovnicească adâncă, ce depășește orice hotar, o căldură lăuntrică pe care numai Mântuitorul o poate dărui. Așa cum soarele a strălucit neașteptat pe aceste țărâmurile arctice în clipa în care am săvârșit Dumnezeiasca Liturghie, tot astfel Hristos–Soarele Dreptății, luminează și încălzește viețile celor care Îl caută.

Chiar și aici în Groenlanda, printre ghețari, au răsărit semințe de credință – în inima tânărului groenlandez Cleopa Qillaq (pe care l-am botezat acum în apele înghețate ale oceanului) însă și în cele ale inuiților care au primit cuvântul Evangheliei mântuirii, cu dor de lumină. De aceea, vă îndemn: Să topim ghețarii sufletului și să lăsăm iubirea lui Dumnezeu să înmoaie inimile împietrite și să aprindă în noi focul dreptei credințe!

*† Părintele Episcop Macarie al Europei de Nord, din Groenlanda,
21 martie 2026*